

BÖLÜM 14

Mesih bağılısı dinsel töreler ve yasalar zorunluluğu altında yaşamaz. Tam tersine büsbütün değiştirilmiş insan durumunda, Tanrı'nın isteğini tüm gönülle işlerliğe koyar. Neyin yararlı, beğenilir, yetkin olduğunu öğrenmiş, eğitimden geçmiş kişi niteliğinde yaşamını sürdürür. Mektubun 12:3 - 13:1-14 kesimi bu yükümlülüklerle ışık saçır (12:1,2). Roma'daki kilise topluluğunda inanlıları uğraştıran belirli ayrılıklar baş göstermekteydi belki. Yazar Pavlos dikkati bunlara çeviriyor. Bundan başka herhangi bir dönemde, herhangi bir yerde yüzeye gelebilecek sorunlara eğiliyor. Bir toplulukta ayrımlar doğabilir. Kilise, iman öğretisinden herhangi bir ödün veremez, sağıtörenin aktörenin ana öğelerini hasıraltı edemez; öte yandan demokratik uygulamalardan da yan çizemez. Kilise orada herkesin tıpatıp aynı kalıpta biçimlendiği bir örgüt değildir. İki inanlı temel öğretiyi zorlamayan belirli bir konu üzerinde ayrı kanış taşımaktaysa alınacak karar ne olacak?

Olabilir ki, kilise topluluğunda imanı zayıf olanlar var. Ya da imanı oturmuşlar, yani her bakımdan denenmiş inanlılar. Bunların belki de birbirine ters düşen görüşleri nasıl bağdaştırılacak? Hangi taraf uzlaşmaya yanaşacak? Bu konuda kriter (ölçüt) ne olacak? 'İmanı zayıflar' (bkz. 14:1-2; 15:1). Ve 'imanı oturmuşlar' et yemek konusunda ayrı görüş taşıyor (bkz. 14:2,6,21). Şarap kullanıp kullanmamak da ayrı görüşler doğurmakta (bkz. 14:21,17). Özel günleri tutmalı mı tutmamalı mı? (bkz. 14:5-6). Ve bu sıradan daha pek çok sorun. Kilise topluluğu bu türden sorunlara nasıl eğilmeli?

Pavlos'un yiyecekler sorununa (bkz. I.Korintoslular 8:10-13) ve özel günleri tutma merağına (bkz. Koloseliler 2:16:17) başka iki mektupta da değindiği gibi göz önünde tutulursa bu görüş ayrılığının çeşitli yerlerdeki kiliselerde de tartışıldığı anlaşılabilir. Akılda tutulacak durum ilk kilisenin başlangıçta Yahudilik'ten gelme inanlıları kapsadığı, daha sonraysa paganlardan gelme inanlıları da içerdiği. Bu inanlıların kendine özgü, bazı durumlardaysa çelişkili uygulamaları çıkınında beraber getirdiği kolaylıkla anlaşılabilir. Örneğin, Yahudiler'in yiyebildiği yiyecekler daima paganlarınkinden başkaydı. Bugüne dek Yahudiler sadece inançlarıyla uyumda olan yiyecekleri yer. Buna *koşer* derler. Öte yandan çeşitli uluslardan gelme inanlıların yiyecek konusunda ikircikliği (tereddüt) yoktu. İnanlılar bir sofraya oturunca onlara verilecek *koşer* neydi? Bu konuyla ilgili olarak (bkz. Galatyalılar 2:11-14). Bu yerde böyle bir konu üzerinde odaklanmayacağız. Okuyucunun kendince bir araştırma yapması aydınlatıcı olur.

Görüldüğü gibi ilk kilise topluluklarında bu konu uğraştırıcı bir soruna dönüşmüştü. *I.Korintoslular* sekizinci bölüme bakıldığında buradaki sorun bir Yahudi çelişkisi değil, paganlıktan gelme inanlıların putlara sunulan etleri yiyebilip yiyememesidir. Okuyucu bu konuyla da ilgilenirse aydınlatıcı bilgi edinecek. Bütün bu kesimlerden çıkan sonuç nedir? Mesih inanlısı yiyecek içecek tartışmaları karşısında tümünden özgürdür. Kurtuluş tanrısal kayrayladır, Mesih'e imanla gerçekleşen Tanrı sonuçlaması. Hiçbir yiyecek konusu buna set çekemez, inanç ne yiyeceklerle belirir ne de bu tür ayrıntılarla onaylanır. Yine de kardeşler kız kardeşler karşısında her inanlının belirli sorumlulukları vardır.

Önümüzdeki bölümde geliştirilen konu şöyle özetlenir:

1. İmanı zayıf inanlı aşağı görülmesin (14:1-12)
2. Bu inanlının kanısına saygı gösterilsin (14:13-23)

Yahudiler'in yiyecek konusundaki titizliğini daha iyi anlayabilmek için (bkz. Daniel 1:8-16 ve Apokrif yazılarında Yudit 12:1-4). Babilliler putlara sunulan özel törelerden geçen etleri yedi. Daniel, Hananyah, Mişael, Azaryah bu etleri yemeyi kabul etmedi ve kanışlarını Babil'in önde gelenlerine kabul ettirdi. Konuyla ilgili öğretiyi İsa Mesih'ten öğrenebilmek için (bkz. Markos 7:14-23). Pavlos Korintos'daki inanlılara bu gerçeği vurguluyor. Mesih inanlısının yiyecekler konusunda çekingenliği yoktur: "Et pazarında satılan her şeyi vicdanınız rahatsız olmadan yiyin" (I.Korintoslular 10:25). Sadece çevremizdekilerin görüşüne, kanışına saygı gösterme gereği akılda tutulsun.

Bu arada Pavlos şarap içmek ya da içmemek konusuna da değiniyor. Mesih inancında şarap haramdır yolunda herhangi bir kısıtlamaya raslanamaz. Ama bir kardeş kız kardeş şarap konusunda şüphe eğleştiriyorsa, Kutsal Söz'de belirtilen bu ilkeye başvurulsun (bkz. I.Korintoslular 8:13). Kilise topluluğunda herhangi birini suç işlemeye sürükleyen bir alışkıyı dünya yerinde durdukça bırakmaya zorunluyuz. Unutulmasın, Mesih o kişi yararına canını vermiştir (14:15 b; I.Korintoslular 8:11).

Bu konuyla ilgilenmekteyken sigara sorununa es geçemeyiz. Özellikle şu dönemde sigaranın bedende oluşturduğu ölümcül, ürkütücü sonuçlar dünya çapında bunalıma dönüşmüştür. Buna değinmeliyiz; sigara tütürmek yasağı birçok yeri kapsıyor. Mesih'e iman edip de sigara alışkısını sürdüren, bu soruna nasıl yaklaşsın? Kokusu dumanı niceleri rahatsız eden sigara onu kullanmayanlara niçin zorla içirtilsin? Bazı inanlılar tütüne öylesi tutkun ki, gizlilikte tütürmek yolunu seçmekte. Bu katıksız imanla bağdaştırılabilir mi? Buna mürailik (ikiyüzlülük) denmez mi? Bu sıradan daha bir sıra soru hep sorulagelmekte. Sigara huyuna rest çekmek güç olabilir; ama önümüzdeki İncil öğretisinin ışığında ne denli çetin olursa olsun sigarayı kaldırıp fırlatmak, o pahalı paketlere bir daha para dökmek, o parayı aç çocukları doyurmaya yollamak Mesih bağlılığının yadsınamayan gereklerindedir. Kişisel sağlığa saygı, bedeni koruma Tanrı karşısında inanlının sorumluluğudur. Bu ilişkide şu söz niceleri uyarmıştır: "Kül yiyor; aldanmış yürek onu saptırmış, canını özgür kılamıyor. Hem de, 'Sağ elimdeki yalancı şey değil mi?' diyemiyor" (Yeşaya 44:20).

Herhangi bir Mesih toplantısında imanı zayıf olanlar ve imanı oturmuşluğa gelenler var. Bu olgunun ışığında herkes tutumunu incelesin, düzeltme gereği zorunluluğunda daima Mesih'in sözünü gözönünde tutarak davransın. Yazar, imanı zayıf olanlara, öbürlere ayak uydurun demiyor. Pavlos kendisini imanda güçlü olanlar arasında görmenin yanı sıra, güçsüzlerin zayıflıklarını yüklenmek zorunluluğunu da vurguluyor. Amaç kendimizi hoşnut etmek değil (15:1). Her tutumun gerisinde Mesih'i hoşnut etme gereği belirgindir; çünkü O bireyi sevdi, insanı kurtarsın diye kutsal canını sunu kıldı. Güçsüzler de ruhsal özgürlüğün gönencinde olanı yargılamasın (bkz. 14:3; 13:15-7). Mesih *Kilise'nin Başı'dır*. Bu nedenle, kilisede birliğe katkıda bulunabilecek tutum çerçevesinde yaşamamız gerekir. Tanrı'nın içten kabul ettiği kişileri biz de kabul edeceğiz (14:3b; 15:1). Bu ilke salt et ve şarap

konusuyla ilgili değil, temel öğretiyi zorlamayan her tutumu kapsayan yükümlülüktür. Örneğin, bazı bayanlar saçlarını kesmez. Öte yandan birçoğu keser. Bu uygulama Mesih öğretisinin temel bir ilkesi değildir. İzlenecek tutum, biri öbürünü yargılamasın; her ikisi de birbirinin özgürlüğünü saygıyla değerlendirsin. Sağıtöre (etik) kapsamı dışında bulunan tutumlar inanlıları ayırmasın, çünkü Mesih'in yolunda ruhsal yasa (şeriat) tutsaklığı yoktur.

Bu konunun yanı sıra günler tutma geleneği de ele alınıyor (14:5,6a). Yahudiler Şabat'la (Cumartesi) ilgili olarak aşırı bağnazdı (daha da öyledirler) (14:4). Bundan bir zerrecik ödün veremezdi. Onlar kaç kez İsa Mesih'i ruhsal yasayı bozuyor diye suçladılar. Çünkü O Şabat günü hastalara şifa veriyordu. Rab İsa onlara sağduyu kapsamında konuştu. Mesih'in haftanın ilk günü (Pazar) dirilişine dayanarak O'nun inanlıları tapınışlarını Pazar günü yapmaya başladı. Buysa ilk toplulukta bir çelişki oluşturdu. Pavlos, saygının belirli bir günle değil Rab ile ilgili olduğunu belirtir (bkz. Matta 12:8; Markos 2:27). Günler, aylar, mevsimler tutmak, gözleri kamaştıran yapıtların hayranlığına dalmak Tanrı'nın kayra ışığı altında bulunanlarla ilgili değildir. Şeriat, onun katı harfine tutsaklıkta yaşayan biçimcilere özgüdür (bkz. Galatyalılar 4:10).

Yazar bu dönemde yaşamın içeriğine ve amacına ilişkin özlü bir ilkeyi anımsatır (14:7). Bu evrensel vurgulamanın yorumu Tanrı'ya ve insanlara su katılmamış sevgi göstermektir. Birey kendi yararına yaşam yolunu yeğleyince, sevginin dikey ve yüzey konumu tümünden sarsılır, kişi egoizmin (kendini sevmenin) mengenesinde sıkıştırılır. Sonunda bu köstekleyici ortamda ölür. Öte yandan kendisine verilen yaşamı hem Tanrı'ya hem de insanlara yaşama yükümlülüğü tanınınca, o yaşamın süreci de sonucu da parlaklıkla açıklanır (bkz. Matta 22:37-48; Romalılar 13:8-10; Galatyalılar 5:14; Yakup 2:8; Yuhanna 5:30; 7:18; II.Korintoslular 5:15, vb).

Bedensel ölüm insan soyuna Adem'in söz dinlemeziği ve günahı sonucunda geldi. Ama Mesih bağılsına ölüm özgün (orijinal) gücünü, ceza ögesini yitirmiştir. Bunları Mesih çekti. Şimdi ölüm Tanrı düzeninde doğal bir aşama ve sonsuz yaşama alınma geçidine dönüşmüştür (14:8). Mesih bağılsının özgürlüğü sorumsuzluk değildir. Her sözümüz her eylemimiz çevremizdekileri etkiler. Seçtiğimiz yöntemin başkalarına sürçme ve tökezleme nedeni olması tümünden acıklıdır. Bu konuda Rab İsa'nın uyarısını dinlemek yararlıdır (bkz. Matta 18:1-9). Yaşarken ve ölürken inanlı bu ilkeyi göz önünde bulundursun. Özgürlüğümüz Rab'be sorumluluktur; bizi günahın bağlarından özgür edenin katında.. Öte yandan inanlılar karşısında sorumluluklarımızı da her an akılda tutalım. Başkalarını tez elden yargılamaya, çelişkili yöntemler izlemeye kalkışmayalım.

Yazar, Yeşaya peygamberden ilginç bir alıntıyla tezini sürdürüyor. "Hepimiz Tanrı'nın yargı kürsüsü önünde dikileceğiz" sözüyle konuyu geliştiriyor (14:10). Aynı vurgulamaya II.Korintoslular 5:10'da rastlanır. Orada, hepimizin Mesih'in yargı kürsüsü önüne çıkmamız gerektiği belirtilir. *Romalılar'da* Tanrı, *II.Korintoslular'da* Mesih. Bu da Baba'yla Oğul'un hiç değişmeyen birliğini, aynılığını belirtir. Yeşaya 45:23'ü yazar Filippiler 2:10-11'de konu yapar. Eski Antlaşma'da Baba Tanrı'ya ilişkin kullanılan yücelik sözü Yeni Antlaşma'da Oğul'a ilişkin kullanılmakta (bkz. Vahiy 5:12-14; II.Petros 3:18; II.Timoteos 4:18; İbraniler 13:21). Yazar inanlılar

arasında birbirine karşı yargıda bulunmayı kınıyor (14:13). Hiç kuşku olmasın, Mesih'in topluluğunda inanlıların birbirine karşı şu ya da başka nedenle yargı yürütmesi tüm topluluğu kanser gibi kemiren, hep dışarı veren yaradır (bkz. Matta 7:1; Luka 6:37-42).

Bu bölümün doruğu 13'üncü ayettir. 20'inci ayette bu anımsatma koşut imleleyle vurgulanır. Ayrıca başka bir topluluğa Pavlos şunu yazar: "Sizi altüst edene gelince, o kim olursa olsun yargısını taşıyacaktır" (Galatyalılar 5:10). Her inanlının önemli tutması gereken uyarı.. Ruhsal kavramlar hesaba alınmaksızın, salt bencil duygularla biçimlenen kanılar tökez ve köstek nedenine dönüşür. Bunlar sadece inanlıları sarsmakla kalmaz, eninde sonunda Tanrı yargısını getirir. Yiyecekler, içecekler, tutulan günler konularını ele alan yazarın uyarısı her durumda herkesi içerir. Kilisenin baş düşmanı şeytanı hoşnut eden her tutum er-geç Tanrı'nın yargılamasını davet edecektir.

Pavlos bu kesimde sözü edilen konuya dönüyor yeni baştan. Hiçbir şeyin kendiliğinden kirli olmadığını anımsatıyor; onu kirli kılanı kirlidir o, diyor (14:14). Gerçekte Tanrı karşısında suçlulukla hiçbir ilgisi olmayan uygulamadır bunlar. Ne yazık ki, bazıları Tanrı'yi öfkeli bir köle ağası yerinde tutarak hayal ürünü alışkıların, ananelerin, yiyeceklerin, libasların serpuşların, vb. günah olduğu sanısına kapılır, hep bu kafaya hizmet eder. Bunlara göre günah çok uzun bir listeyi oluşturur; bu listeye bağlananların tepesine dehşet doğurur. Öte yandan şeytan özde günah olan sözlere düşüncelere eylemlere cila çalar, kandırdığı insana onları bal gibi yutturur. Neyin günah neyin günah olmadığını anlamak için kişi Kutsal Ruh'un ışığında Kutsal Söz'e dönerek, onu sağduyulu kafayla incelerse önünde gerçeğin ışığı parlar. O kişi her tür aldatıdan ve şeytanın oyunundan özgür kılınır. Gerçeğe özlem taşıyan, yalanın yenicisi olmayı amaçlayan, günah engereğinin başını ezen İsa Mesih'e baksın. Yalnız O, varlığı göksel nuruyla aydınlatabilir.

Yeryüzünün bütün dinleri biçimcilik okyanusunda bocalıyor. Biçimci din bir tek canı olsun Tanrı'ya yaklaştıramaz; tersine onu inanç bilgisizliğinin, kalıplaşmanın deryasına batırır. Biçimci din öze yaklaşamaz, ayrıntılarla vakit tüketir. Yüreğın günahlılığıyla ilgilenmez, göze görünen yüzeysel safsatalara, entipüften fasa fisolara, batılcılığa sarılır, yaşam yeniliğini aramaz, köhneleşmiş varsayımlarla Tanrı'ya inancı soysuzlaştırır. Biçimci din diri Tanrı'yla günahıta ölü yaratık arasına en çetrefil dergâhı diker. Tarih boyunca değerli canları cehenneme sürükleyen şeytanın düzenidir biçimci din. Yiyecekler üzerinde durarak ademoğullarının sofrası alışkısını dilediği gibi yönelten bir derebeyidir biçimci din. İncil sağduyulu kadını erkeği şu bilgiyle aydınlatır: "Kuşkusuz, yenilen nesne bizi Tanrı'ya beğenilir kılamaz...Yemekler mide içindir mide de yemekler için. Tanrı onu da ötekini de ortadan kaldıracak" (I.Korintoslular 8:8; 6:13).

Rab İsa bu temelsiz bağılılığı torpilledi; bu yüzden günün biçimci din adamları O'nun haça çakılmasını körükledi. İnanlı her alışkısını incelesin, kişiliğine karşı sertlikle davranmaktan çekinmesin (14:16). Olabilir ki yararlı zannettiği huyları alışkılar töreler eninde sonunda başkalarına zarar vermekte, eziyet çektirmekte, onlara karşı kötü söylenmekte. Mesih'i gerçekten seven sağduyulu inanlı her tutumunu enikonu

inceler, Kutsal Ruh'un aydınlatmasıyla her eylemini ve sözünü Tanrı'nın isteği kapsamında düzenler.

Yeniden sözü geçen yüreklendirmeye çevirelim dikkati (14:7). Rab İsa Mesih beden kuşanınca kendisi için yaşamadı; kurtarmaya geldiği biz güçsüzler için yaşadı: "Kendisini alçaltarak söz dinlerlik yolunda ölüme dek yürüdü; hem de haç ölümüne" (Filippililer 2:8). O gerçekten Rabbimiz ise biz de O'nun tutumuyla davranacağız (2:5). Tanrı'nın hükümlerini yiyerek sorunlarıyla karıştıranlar korkunç aldatıdadır. Kutsal Söz bunu kesinlikle belirtiyor (14:17). Yine şu yazılıdır. "Tanrı hükümlerini lafla değil güçle belirir" (I.Korintoslular 4:20; bkz. I.Korintoslular 8:8). Denenme dağında İsa kırk gün kırk gece oruç tuttuktan sonra şeytan O'na yaklaştı, "Eğer Tanrı'nın Oğlu'ysan taşlara buyruk ver onları ekmeğe dönüştür" dedi. Rab İsa bu sinsi saldırıyı Eski Antlaşma'dan bir sözle yanıtladı. "İnsan yalnız ekmeyle yaşamaz" (bkz. Matta 4:1-4 Yasanın Tekrarı 8:3). Mesih şunu öğretir: "Siz her şeyden önce Tanrı'nın hükümlerini ve doğruluğunu arayın, bunların tümü sizlere verilecektir" (Matta 6:33).

Doğal bireyin felsefesi ne olabilir? Yazar Pavlos bunu kısa ve özlü dille anlatır: "Ölümler dirilmiyorsa yiyelim içelim; nasıl olsa yarın ölüp gideceğiz" (I.Korintoslular 15:32b). Bu söz Yeşaya 22:13'ten alıntıdır. Ruhsal değerler dışında, kuru din töreleriyle yaşayanın felsefesi bütün çağlarda aynıdır. Yeşaya'nın gününde (İ.Ö. yaklaşık 700), Pavlos'un gününde (İ.S. 65) ve şimdi (İ.S. 2000 yılında) görünüm değişmemiştir: "Bugün zevk u sefa sağlayan her ne varsa ölümden son bulacak; ölüm beklendiğinden kafalı seçim, günü gün etmektir." Şu dönemde nicelerin apaçık ya da samanaltından su yürüten yaşam felsefesi budur. Dinsel uygulamalarda, hiçbir vecibede geri kalmaz o kişi; öte yandan da zevkini okşarken bitini dökmekten duraksamaz. Bu arada bir sürü dolabı döndürmek de olağan.. Din sadece bir kisse. İlgili çekici yaşam önlerindeki yöntem! Bu arada yeryüzünde bir milyar çocuk aç hasta sefil, eğitimsiz.. Bunu düzeltmek bana mı kalmış! Tınmaz yaşamın travma oluşturan felsefesi budur. Niceleri Mesih'siz ölüme sürükleyen sinsi kapan..

Pavlos bu ters yöntemi hem sergiliyor hem de yeriyor. Bireye, kendini ilerideki hükümlerle hazırlaman gerekir diyor. Yaşamını Kutsal Ruh bağlılığında doğruluğa barışa ve salt O'ndan kaynaklanan sevince ata. İsa öğrencisini şu sözlerle gerçeğe ve kendi izine çeker: "Sizin bilmediğiniz bir yiyeceğim var...Benim yiyeceğim beni gönderenin isteğini yapmak ve O'nun işini sonuçlandırmaktır" (Yuhanna 4:32,34). Yediğim önünde yemediğim ardında felsefesiyle günlerini tüketenin, en parlak değerleri öğreten Mesih'e hesap vereceği gün ileridedir (14:12). O'nun gerçek inanlısına duyurduğu buyruk belirgindir. "Gelip geçici yiyecek için değil sonsuz yaşam boyunca kalıcı yiyecek için çalışın. Bunu size İnsanoğlu verecektir. Baba Tanrı O'na mührünü basmıştır" (Yuhanna 6:27). Cümbüşlü vurdumduymaz felsefenin adamakıllı sergileneceği gün niceleri utanca düşürecek.

Tanrı'nın eliaçıklıkla sağladığı kutluluklardan pay almaktayken göz ardı edilen sevgi ögesi akılda tutulsun (14:15). Mesih'in onun için kutsal canını kurban sunduğu insan doğrultusunda.. Yanındaki inanlı yediğinden üzüntüye düşüyorsa sevgi bağından kopmuş bulunuyorsun. Onu rahatsız eden bir şeyi yiyorsan ya da kuru fasulye bile bulamayan komşunun yanında cümbüş yapıyorsan sevgiye rest çekmiş

bulunuyorsun. Mesih'e hizmet (14:18) geniş kapsamlı uğraştır. Önemi az sanılan uzantılar gerçekte önemsiz değil, sevgi ilkesinin birer parçasıdır. Bunları ilkin güncel yaşamına uyguladığında hem Tanrı'yı hoşnut edeceksin, hem de her davranışını inceleyen insanlarca onaylanacaksın.

17'nci ayette vurgulanan barış ve yapıcılık ilkesi yeniden anımsatılıyor; birbirimiz doğrultusunda içtenliği, esenliği oluşturan ruhsal değerler.. (14:19). Yazar başka bir mektubunda bazı kişilerin bencil tutumunu kınayıcı dille sarsıyor: "Yiyeceği olmayanları küçük düşürmek mi istiyorsunuz?" (I.Korintoslular 11:22). Konuya ayrı açılardan yaklaştığımızda karşımıza tek sorun değil, ayrıntılı gerçekler oluşur, pek çok kişiyi de utanca düşürür. Açlıkla boğuşan, açlığa her an sayısız can veren dünyamızda özellikle Mesih inanlısının nasıl ve neler yediği hepimizi uğraştırır. Kurtarıcı Mesih tüm insanlığa hizmete geldi. O'nun gerçek başlısı kurtarıcısına nasıl hizmet edeceğini her ilişkide her düzeyde önemli tutmaya zorunludur (14:18; bkz. Matta 20:28; Filippililer 2;7). Yeşaya peygamber O'nu Rab'bin hizmet görücüsü olarak tanıttı (bkz. 52:13; 53:11). Mesih başlısı yeryüzünde en duygulu uşaktır; çünkü onun hizmeti doğrudan doğruya Tanrı'ya ve Oğlu Mesih'edir. Bunun gerisinde çıkar ya da övünç yoktur. Kendisini yerimize kurban kılan Mesih'e şükran beğenisi vardır.

İnanlılar arasındaki ilişkilere değinen bu kesimdeki öğretinin özeti ne olabilir? Yiyecekler üzerinde, yemek masasında şarap kullanmakla kullanmamak konusunda her inanlı görüşünü kendine saklasın, başkalarını kendisi gibi davranmaya zorlamasın (14:21,22). Unutulmamalı ki Mesih başlılığı şeriat ve yasa yöntemi değildir. Mesih'in özgür kıldığı her inanlının özgürlük kapsamında yaşaması, öte yandan da özgürlüğüyle başka inanlıları sürçtürmemesi Tanrı buyruğudur. Bu kesimde vicdandan söz edilmemekle birlikte Mesih'e bağlı inanlının vicdanını sağlıklı biçimde yönlendirmesi yazının özünde belirgin oluyor. Mutlu inanlı vicdan suçlaması altında sürçüşmeye düşmeyendir. Et yemek Tanrı'nın önünde günah sayılmaz (14:14). Öte yandan, bu ya da başka konularda imana dayanmayan her tutum günahdır (14:23). Bu ilkeye başka açıdan yaklaşan bir yerde şu yazılıdır: "Bu nedenle iyi olanı bilip de yapmamak bireye günahdır" (Yakup 4:17). Bu iki ilke ayrı yönden şöyle bağdaştırılıyor: "Günah işleyen herkes yasadızlıktan suçludur. Günah yasadızlıktır" (I.Yuhanna 3:4; 5:17). Günah yürekten kaynaklanır (bkz. Matta 15:19), imansız yürekte barınır (bkz. Luka 6:45; İbraniler 3:12).

İmana dayanan, imandan onaylanan, imanı lekelemeyen her tutum sağlıklıdır. Tanrı Sözü bunu açıklar, Kutsal Ruh da onaylar. "İman dışında Tanrı'yı hoşnut etmek olanaksızdır" (İbraniler 11:6). Mesih'e başlılığın özü, "Tanrı tarafından beğenilir, insanlarca onaylanır" biri olmaktır (14:18). Üzerinde durulan konu, Tanrı başlılığına denektaş sayılabilir. Tanrı'ya Mesih'e iman bir din göreneği ya da koşulu değil, işlerliği açıklıkla kanıtlanan yapıcı tutum, barışçı ilişkidir. Madalyanın iki yanı, Tanrı'ca beğenilir insanlarca onaylanır tutumla tanınmaktır.

Kutsal Söz'ün eğittiği, Kutsal Ruh'un aydınlattığı vicdan sürekli esenliktedir. Bu tutum Tanrı'ya hoşnutluk verir, insanların onayını kazanır. Böylece birey sürekli barış ortamında bulur kendisini. İman, ruhun göremediği ama kanış taşıdığı doğrultuya atılımdır. İman sınavdan geçen aşamadır. Bunun dümdüz, engelsiz olması varlığı

gönençte tutar. Hiç kimse bencil kovalayışları hatırına bu sevinçten ve esenlikten yoksun bırakmasın canını. Bencillikle Hristiyanlık birbiriyle taban tabana zıt benimsemelerdir.